

риката, като баща си. Макаръ и тамъ да е трудно, но не е подъ земята. При това тамъ и училище има, неграмотнитѣ въ училището ги пускатъ.

То си прѣдстави, че вмѣсто да носи торба съ сѣра върху гърба си, носи ученишки потрѣби, че то върви на слънце по тѣсна, крива пжтечка, че ще влѣзе въ широка свѣтла класна стая... То бѣше слушало стари другари да му разказватъ за училището, тѣ даже въ единъ недѣленъ день бѣха го водили да види това училище.

И при тия мисли лицето му свѣтваше, като че ли слънце го огрѣваше, проникнало прѣзъ чернитѣ подземни сводове, като по чудо.

Но не тѣй скоро можеше то да излѣзе изъ минитѣ! Само тогава можеше да излѣзе то, когато съ работа изплатеше всичкия дългъ на баща си къмъ стопанина на минитѣ — Росси, съ голѣмата черна брада. Баща му е вземалъ отъ него брашно прѣзъ гладната година. Цѣлиятъ дългъ е възлизалъ на 160 лева. Затова Джино е влѣзълъ въ минитѣ, да изплаща тоя дългъ. За три години Джино е изработилъ по-вече отъ сто лева, а може би и повече. Трѣбва да помоли баща си да поговори по тоя въпросъ съ Росси. Навѣрно още около 40 лева е останалъ дългътъ. А кога ще изплати и тѣхъ? За съжалѣние, ще има да работи още година...

И като носѣше сѣра, Джино, прѣсмѣташе, безъ да е училъ аритметика, събираше стотинкитѣ, които спечелваше за седмица, за мѣсецъ, като оставяше праздницитѣ. А нощемъ, като се връщаше въ своята пещера, дѣто спѣше заедно съ нѣколко свои другарчета, отбѣлѣзваше съ едно камъче по стѣната, колко е изработилъ и колко остава още да изработва.